

INSIDE OUT.

МОЯ ІСТИННА ІСТОРІЯ

INSIDE
OUT

A MEMOIR

DEMI
MOORE

HARPER

An Imprint of HarperCollinsPublishers

ДЕМІ МУР

INSIDE OUT.
МОЯ ІСТИННА ІСТОРІЯ

МЕМУАРИ

З англійської переклав Адам Лозевич

Київ
BOOKCHEF
2021

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	13
ЧАСТИНА I	
ВИЖИВАННЯ	15
Розділ 1	17
Розділ 2	28
Розділ 3	38
Розділ 4	46
Розділ 5	54
Розділ 6	59
Розділ 7	64
ЧАСТИНА II	
УСПІХ	71
Розділ 8	73
Розділ 9	81
Розділ 10	91
Розділ 11	99
Розділ 12	110
Розділ 13	122
Розділ 14	130
Розділ 15	141

ЧАСТИНА III	
ЗДАЮСЯ	<u>151</u>
Розділ 16	153
Розділ 17	161
Розділ 18	169
Розділ 19	178
Розділ 20	188
Розділ 21	195
Розділ 22	206
Епілог	215
Подяки	218

Ця книжка документальна. Авторка доклала всіх зусиль, щоб чесно відтворити всі події, про які в ній ідеться. Певні імена та обставини змінено задля захисту приватності та/або збереження анонімності учасників подій. Дійові особи ознайомилися з рукописом та засвідчили достовірність викладу.

Вірш *The Guest House* з видання
The Essential Rumi by Coleman Barks.
Copyright © 1995 by Coleman Barks.
Передруковано з дозволу Колмена Баркса.

Епізод із сайту *Vanity Fair*, наведений
у розділі 13 цієї книжки, передруковано
з дозволу Джорджа Луїса/VF © Condé Nast.

Українською фрагменти перекладено
із зазначених передруків.

Усі фотографії є власністю авторки,
якщо не зазначено іншого.

Моїй матері, моїм донькам, донькам моїх доньок

ГОСТЬОВИЙ ДІМ

*Людська душа — як дім гостьовий.
Щоранку в ньому новий візитер.
Радість, зажура чи підлість,
Або мимолітний здогад приходять,
Немов несподівані гості.*

*Вітай їх усіх, розважай!
Навіть якщо то ватага печалей,
Які знавісніло з дому твого
Меблі усі викидають,
Все ж із повагою стався до кожного гостя.*

*Може, він розчищає місце
Тобі для нових утіх.
Темні помисли, сором, злостивість.
Зі сміхом їх на порозі стрічай та припрошуй до столу.
Май вдячність, хай хто завітає,
Бо ж кожного гостя послали
Провідником з потойбіччя.*

Румі в переспіві Коулмена Баркса*

---

* Переклад Елли Євтушенко.

ПЕРЕДМОВА

У моїй голові без упину зринало те саме питання: «Як я дожилася до такого життя?».

У домі, який ми добудовували, бо дітей мали більше, ніж спалень, я залишилася одна-однісінька. Мені майже п'ятдесят. Чоловік, якого я вважала коханням усього свого життя, зрадив і не захотів зберегти наш шлюб. Мої діти зі мною не спілкувалися: ні привітання з днем народження, ні листівки на Різдво. Нічогісінько. Батько моїх дітей теж пішов з мого життя. Кар'єра, яку я будувала потом і кров'ю, відколи в шістнадцять полишила мамину квартиру, занепадала. Я втратила все, що для мене було важливим — навіть здоров'я. Мене мучив головний біль, від якого темніло в очах, я стрімко худнула. Я скидалася на руїну.

Оце і є життя? — запитувала я себе. Якщо так, то з мене досить. Що я досі тут роблю?

Я створювала ілюзію діяльності, виконуючи повсякденні обов'язки, — годувала собак, відповідала на дзвінки. Якось подруга запросила на день народження. Я робила те, що

й інші гості: вдихнула трохи звеселяючого газу, а коли до мене по колу дійшов косяк — зробила затяжку синтетичної шмалі (називалася вона *Diablo*^{*}, дуже доречно).

Пригадую, як світ замакітрився і я роздивлялася своє тіло згори. Я піднеслася над своїм тілом, кружляючи в барвистому вирі, міркуючи, що це шанс позбутися болю і сорому. Головні болі, розбите серце, безпорадність — усе це могло просто зникнути.

Та питання залишалось: «Як я дожила до цього?». Після успіху, який пізнала в дорослому житті. Після всіх утеч, завдяки яким перебула своє дитинство. Після заміжжя, що починалося з магічних відчуттів. Після боротьби зі своїм тілом, яке нарешті припинила морити голодом, використовуючи їжу як зброю. І, що найважливіше, — після того, як виростила трьох доньок, роблячи все можливе, щоб стати для них матір'ю, якої сама ніколи не мала. Невже всі ці зусилля були марними?

А тоді я повернулася до свого тіла, судомно звиваючись на підлозі, й почула, як хтось кричав: «Дзвоніть на 911!».

І я завокала «Ні!», бо знала, що буде далі: швидка, папараці, заголовки в жовтій пресі: «Демі Мур потрапила до шпиталю через наркотики!». Так усе й трапилось. Та сталося й дещо інше, чого я не очікувала. Після втечі від себе я вирішила поглянути собі в обличчя. За ці п'ятдесят років я зробила багато, та не впевнена, чи справді багато пережила, адже боялася *бути* собою, гадала, що не заслуговую ліпшого, і нестямно силкувалася виправити помилки.

Як я дожила до цього? — Ось моя історія.

---

* Диявол (ісп.). — Тут і далі — прим. пер.

ЧАСТИНА I

ВИЖИВАННЯ

РОЗДІЛ 1

Це, мабуть, звучатиме дивно, та час, що я провела п'ятирічною в лікарні у Мерседі, Каліфорнія, видається мені найчарівнішим. Сидячи в м'якій флісовій піжамі у лікарняному ліжку й чекаючи розмаїтих відвідувачів — лікарів, медсестер, батьків, я почувалася доволі комфортно. Вже пробула там два тижні, і персонал називав мене найліпшою пацієнткою. Там, у світлій кімнаті, все було під контролем: незмінний лікарняний розпорядок, установлений справжніми дорослими. (У ті часи лікарів і медсестер оповивав серпанок вищості. Медиків усі шанували, бути серед них вважалося привілеєм.)

Мені діагностували нефроз, небезпечну й малодосліджену тоді хворобу. Це ретенційна недуга, за якої ваша система фільтрів не виконує своїх функцій. Пригадую, який жах мене охопив, коли побачила набряклі геніталії, як запанікувала мама. Вона посадила мене в машину і помчала до лікарні, де я залишилася на наступні три місяці.

Моя тітка, вчителька четвертого класу, змусила своїх учнів писати мені на цупкому кольоровому папері побажання швидкого одужання. Батьки принесли їх по обіді того дня. Я була в захваті від такої уваги старших незнайомих дітей. Та коли я підвела очі й побачила обличчя батьків, то відчула їхній страх, що можу не пережити цю хворобу.

Я торкнулася маминої руки і сказала: «Матусю, все буде гаразд».

Вона сама була дитиною, двадцятичотирирічною дівчиною. Моя мати, Вірджинія Кінг, була худющою випускницею, масою близько 45 кілограмів, коли завагітніла мною в Розвеллі, штат Нью-Мексико. Так, ще зовсім дівчиськом. Болісні пологи тривали дев'ять годин, знепритомніла вона лише останньої хвилини, саме перед моєю появою на світ. Це був, звісно, не надто приємний досвід для нас обох.

Якось її частина завше блукала світом, тому вона вміла думати нестандартно. Мати походила з бідної родини, але не вирізнялася злидарським світосприйняттям. Вона стежила, щоб ми мали все найліпше — від харчів до вбрання. Вона була щедрою, відкритою та гостинною. За нашим обіднім столом завжди було місце ще для когось. Мама ніколи не була завзятою прихильницею правил, її впевненість була безтурботною.

У дитинстві я усвідомлювала, що Джинні була інакшою, вона відрізнялася від інших мам. Пригадую, як, відвозячи нас до школи, вона однією рукою тримала сигарету, а іншою робила макіяж, навіть не дивлячись у дзеркало. Вона мала чудову фігуру, любила спорт і працювала рятувальником у державному парку «Бездонні озера» поблизу нашого міста. Також вона була дуже привабливою, з яскраво-блакитними очима, блідою шкірою і темним волоссям. Зовнішності Джинні приділяла велику увагу: під час щорічної поїздки до бабусі недалеко від місця призначення тато мусив зупиняти машину, і вона

крутила волосся на бігуді, щоб до приїзду в містечко її зачіска мала належний вигляд. (Мама навчалася в школі краси, хоча не зробила на цьому кар'єру.) Вона не була королевою мод, але вміла створити ефектний образ. Її завжди приваблював гламур, навіть моє ім'я вона запозичила в косметичних засобів.

Мої батьки були магнетичною парою і вміли розважатися. Тато, Денні Гайнз, майже на рік старший за маму, завжди мав бешкетний вогник у погляді. Він мав красиву білозубу усмішку, відтінену смуглявою шкірою, справжній латиноамериканський Тайґр Вудс.

Тато був чарівним авантюристом з чудовим почуттям гумору. З ним не доводилося нудьгувати. Він був з тих шибайголів, які увесь час вивіряли долю — і йому постійно все миналося. Такий собі мачо, що повсякчас змагався з братом-близнюком, більшим і сильнішим за нього. Брат вступив до морської піхоти, а тата не взяли через амбліопію*, яку мала і я. Для мене «ліниве око» було нашою особливою спільною рисою, я гадала, що ми маємо однаковий погляд на світ.

Тато з братом були найстаршими з дев'яти дітей у сім'ї. Його мама-пуерториканка доглядала мене, коли я була немовлям. Вона померла, коли мені було два роки. Татів батько мав ірландське походження, був кухарем у військово-повітряних військах і пропащим алкоголіком. Він мешкав з нами до моїх двох чи трьох років, і я пригадую, як мама не хотіла залишати мене з ним у ванній кімнаті. Пізніше я чула розмови про сексуальне насильство. Як і я, мій тато зростав у будинку, сповненому таємниць.

Денні закінчив старшу школу на рік швидше від Джинні й поїхав вступати до університету в Пенсильванію. Джинні непокоїлася через це, особливо коли довідалася,

* Амбліопія, або «ліниве око», — ослаблення зору, зумовлене функціональними розладами зорового аналізатора.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте, будь
ласка, повну версію книги.